

Kiểm Lãnh Tâm Hàn

Contents

Kiểm Lãnh Tâm Hàn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17

Kiểm Lãnh Tâm Hàn

Giới thiệu

Truyện Kiểm Lãnh Tâm Hàn của tác giả Lê Hoa thuộc thể loại đam mỹ, cổ trang, tiểu thuyết hoàn. Tình yêu là thứ tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-lanh-tam-han>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1:

Gió nhẹ nhàng êm dịu, Giang Nam đang vào mùa mưa khó có được thời tiết tốt như vậy.

“Công tử, ngay cả ông trời cũng quan tâm người, công tử vừa đến Giang Nam ngay cả mưa cũng không thấy đâu.” Lãnh Thanh Thanh ngồi trên ghế gỗ lim hoa lệ phía đối diện chủ tử của mình nhìn nọt khen tặng nói.

Lãnh Liệt lười biếng nhấc mắt, phóng ra một nụ cười mê người.

“Thanh Thanh người gần đây chỉ có công phu cưỡi ngựa là tiến bộ thôi, ngay cả ông trời mà người cũng không buông tha.” Trêu chọc tiểu tùy tùng ngốc nghếch của mình xong, hất một lần nữa dãi mắt trở lại trên thân kiếm trong tay, khoe miệng lại vẽ lên một mặt cười, lẩm bẩm: “một kiếm nổi danh thiên hạ, kẻ khác thật sự là vui mừng ca ngợi hả? Ta muốn chính là làm cho người trong thiên hạ phải sợ hãi, kinh hoàng; nhắc tới tên của ma đầu ta thì đều phải rùng mình. Ta muốn cho những tên ngụy quân tử tự xưng là chính đạo phải sống trong cuộc sống lo lắng, bất an từng ngày, từng đêm. Ha ha, đại ca người đúng là hiểu ta nha.”

Lời nói làm cho Lãnh Thanh Thanh nghe hãi hùng khiếp vía. Trời ạ, hẳn rốt cuộc là gây ra tội lỗi gì a, có một chủ tử tính cách ác liệt thế này, hoàn hảo là chủ tử đối với mình chỉ thích trêu chọc mà thôi. Tỷ như vì hẳn thay đổi một cái tên phong cách như vậy, vì huấn luyện kinh công cho hẳn đem hẳn cùng độc xà nhốt chung trong tiểu viện tường cao ba trượng (ta chém đại a), sau khi hẳn phá kỷ lục thì mới nói cho hẳn biết là toàn bộ rắn đều đã nhỏ rằng độc hết rồi. Nhưng mà không phải tất cả người chính đạo đều không tốt, như trước kia hẳn gặp một đạo trưởng xinh đẹp đúng là người tốt mà. Chủ tử hai người hai suy nghĩ khác nhau, nhất thời trong sảnh rơi vào im lặng.

Không sai, nam nhân khí chất cao quý, tao nhã, diện mạo khôi ngô tuấn tú mê người trước mắt này chính là giáo chủ “Tà Ác Minh” mà mỗi người trên giang hồ nghe thấy đều biến sắc, không cần nghi ngờ Tà Ác Minh này chính là tên tổ chức trải rộng khắp thiên hạ, bởi vậy Lãnh Liệt cuồng vọng không cần phải bàn cãi.yuurj.wordpress.com

Một đại hán thô lỗ đi vào cửa, sau khi hành lễ cao giọng nói: “Giáo chủ, Thất Bang Cửu Phái đã định kết minh vào ngày mai ở Yên Vũ lâu, tuyển chọn minh chủ để cùng chống lại chúng ta.”

Lãnh Liệt tinh thần rung lên, vậy sao? Nếu cứ như trước kia thật nhàm chán, dị sắc trong mắt chợt hiện. “Phải không, vậy đích thật rất thú vị, hy vọng lần này bọn họ sẽ không nhảy nhót diễn võ hài kịch lúc trước khiến ta thất vọng.”

“Nghe nói lần này bọn họ mời Thanh Phong quán đạo trưởng Hàn Nguyệt đến, vị này là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, hẳn sẽ là người đứng đầu đi.” Lam Văn Thiên không quá xác định nói. Hẳn cũng không quên nào là: thiên hạ đệ nhất thiết chưởng, thiên hạ đệ nhất đao khách, thiên hạ đệ nhất chân nhanh...ở trên tay Lãnh Liệt đều không chịu nổi một kích.

“Đạo trưởng Hàn Nguyệt, nghe tên hẳn là không tồi nha, có thể được đứng đầu Thanh Phong quán hẳn là sẽ có một giáp (60 năm) công lực đi, ha hả thật muốn nhanh lên một chút nhìn thấy lão nhân này.”

‘Sau đó hút khô nội lực người ta’ Lãnh Thanh Thanh ở trong bụng vì hẳn bổ sung thêm một câu.

Lãnh Liệt nhàm chán ngồi ở vị trí gần cửa sổ, giữa mặt bày ra vẻ không kiên nhẫn càng ngày càng đậm “Thanh Thanh, người có thể nói cho ta biết hay không tại sao người trong võ lâm đến Yên Vũ lâu ở Giang Nam tiến hành tụ hội? Rõ ràng cũng không có cái gì đặc biệt nha.”

“Ngắm phong cảnh vẫn là không tệ, công tử.” Lãnh Thanh Thanh mặt cười theo, thấy chủ tử sắc mặt thêm thâm trầm vội thông minh sửa lời. “Lại nói, những người trong chính đạo bắt quả là một đám phàm phu tục tử làm sao siêu phàm như công tử.”

Lãnh Liệt hừ lạnh một tiếng: “Công phu võ mông ngựa của người quả nhiên rất tiến bộ a. Có muốn ta thưởng cho người cái gì hay không?”

“Không cần, không cần.” mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, Lãnh Thanh Thanh chỉ sợ chủ tử lại sẽ nghĩ ra cái trò gì mới trêu chọc mình.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, thành công đem tầm mắt của Lãnh Liệt chuyển dời đến trên cầu thang, cũng hoá giải số kiếp cho Lãnh Thanh Thanh.

Ánh mắt Lãnh Liệt như ánh sao lóe sáng, gắt gao nhìn thẳng thân ảnh bạch y như tuyết nhỏ bé yếu ớt, hẳn từ trước đến nay chưa thấy qua người tuyệt sắc như vậy a.

“Đạo trưởng, thỉnh đến nhả giang trên lầu, tất cả mọi người đang chờ để thấy phong thái thiên hạ đệ nhất kiếm khách.” Về mặt kiên cường chính trực tại lời nói nịnh nọt lập tức giảm phân nửa.

Lãnh Liệt cả đời này cũng chưa từng giật mình như vậy, thiếu niên nhược quán (khoảng 20 tuổi) tuyệt mỹ kia chính là Hàn Nguyệt, trong miệng hẳn lại là lão nhân.

“Hà Bang Chủ khen sai rồi, thiên ngoại hữu thiên, loại xưng hào này tại hạ thẹn không dám nhận.” Hàn Nguyệt lơ đãng nói, ánh mắt làm như vô ý đảo qua người Lãnh Liệt.

Lãnh Liệt hướng hẳn cười, đưa mắt nhìn theo y dần dần mất hẳn ở trên lầu. Sau đó hẳn hỏi Lãnh Thanh Thanh: “Người nói giết y dễ dàng hay là làm cho y ở trên giường biến thành *** phụ dễ dàng?”

“Đương.....đương nhiên là biến thành *** phụ dễ dàng, ai có thể ngăn cản được mị lực của công tử.” Lãnh Thanh Thanh mạnh dạn nói xong lời trái lương tâm, là đạo trưởng từng giúp hắn mà. Hắn nhất định phải giúp y, bị công tử coi trọng xem như bi phẩm, đối Hàn Nguyệt là nam tử bằng thanh ngọc khiết như vậy mà nói rất tàn khốc, không bằng chết. Biết rõ thói hư tật xấu công tử nhà mình, càng là chuyện khó khăn lại càng có hứng thú. yuurj.wordpress.com Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2:

Lãnh Liệt liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Thanh, cười nói: “Như vậy a, vậy vẫn là đem hắn dạy dỗ thành một *** phụ đi, gần đây lưỡi vô cùng dù sao vẫn là ưa thích làm chuyện dễ dàng.”

Lãnh Thanh Thanh cứng họng: “Công.....công tử, ta cần thận suy nghĩ một chút, vẫn.....vẫn là giết chết hắn tương đối dễ dàng.”

Lãnh Liệt thú vị nhìn hắn: “Thanh Thanh, ngươi muốn giúp y sao.” Ánh mắt từ từ chuyển lạnh: “Ngươi cho rằng có thể trái ý của ta sao?”

Lam Vãn Thiên đối với phản ứng của Lãnh Liệt thật sự là khó hiểu tới cực điểm, hắn vừa mới biết Hàn Nguyệt chỉ có ba mươi bốn tuổi, tuy là Minh Chủ chính đạo không có một giáp công lực sẽ làm Lãnh Liệt thất vọng, ai ngờ lại nhìn thấy chủ tử nhà mình thần thái phi dương, hay là quá thất vọng rồi không thể làm gì khác hơn là dùng hưng phấn tỏ vẻ, cũng không hợp lý nha.

Giữ chặt Lãnh Thanh Thanh đang ỉu rũ, hắn không nhịn được hỏi: “Tiểu tử, ngươi ỉu rũ cho ai nhìn đây, nói mau, tâm tình Giáo Chủ tốt hay là xấu, tại sao vẻ mặt lại hưng phấn như vậy?”

“Tâm tình hắn rất tốt, ngươi yên tâm đi.” Trong đầu linh quang chợt lóe, đúng rồi, mình không có địa vị ở trong lòng chủ tử nhưng mà đại hồ tử trước mắt này có a, sao mình không đem tính toán của chủ tử tiết lộ cho hắn biết, chuyện như vậy là làm trái đạo lý, hắn nhất định sẽ ngăn cản, có lẽ đạo trưởng Hàn Nguyệt khả năng sẽ tránh được một kiếp đi.

“Lam hộ pháp, tâm tình chủ tử đương nhiên tốt, hắn đang suy nghĩ làm sao để đạo trưởng Hàn Nguyệt ở trên giường của hắn biến thành *** phụ đấy.”

Lam Vãn Thiên im lặng trong chốc lát chợt cười to.

Ai, đại hồ tử nhất định tức điên, nhưng mà như vậy đạo trưởng Hàn Nguyệt mới có hy vọng. Lãnh Thanh Thanh rất muốn ăn cây táo, rào cây sung.

“Tốt lắm, tốt lắm, thật không hổ là Giáo Chủ của chúng ta a, lại nghĩ được chủ ý tuyệt diệu như vậy. Dem đạo trưởng thanh tâm quả dục trở thành *** phụ, sau đó hung hăng cho bọn đạo sĩ đạo đức giả một kích, thật sự là ý tưởng thiên tài nha. Lam hộ pháp là bội phục sát đất, nguyện trung thành cùng chủ nhân thật sự là quyết định rất sáng suốt cả đời ta.”

Lam Vãn Thiên chỉ lo vui mừng tán thưởng, không chú ý đến Lãnh Thanh Thanh miệng đã thành hình chữ O: “Lam hộ pháp, cái này không đúng nha, cái này là không bình thường.”

Lam Vãn Thiên kỳ quái nhìn hướng về phía hắn: “Không có gì không đúng nha, chúng ta là Tà Ác Minh chính là muốn làm những điều không tốt, những điều không bình thường mới phù hợp với mục đích của tổ chức chúng ta mà.”

Cho đến khi Lam Vãn Thiên đi ra ngoài, Lãnh Thanh Thanh bị dọa nghiêm trọng mới hồi phục tinh thần. Má ơi, mình có nên suy nghĩ một chút hay không, làm sao để mình trở nên khó coi chút, nếu không sau này bị nhân vật quan trọng nào đó nhìn trúng, hắn không dám xác định mình có trở thành vật hy sinh trong lòng công tử hay không? Dưới rung động cực độ, hắn thật không nghĩ tới mình bây giờ cũng không để coi chỗ nào.

Hàn Nguyệt lẳng lặng lật xem một quyển sách, trên bàn là cây đèn dầu nhỏ, cho đến khi dầu thấp sắp hết mới buông sách đi vào trong viện.

Trắng lạnh như sương, đêm lạnh như nước, áo trong đơn bạc càng lộ dáng mạo nhỏ bé yếu ớt. Tìm thạch đăng ngồi xuống, trong đầu Hàn Nguyệt hiện ra thiếu niên ban ngày gặp được, y gần như khẳng định đó chính là Lãnh Liệt. Bởi vì, hắn không chỉ toát lên khí thế vương giả mà còn bộc lộ nội công cao thâm, ánh mắt tà ác cùng với nụ cười cuồng vọng, còn có trực giác nhạy bén chính mình.

Hàn Nguyệt luôn luôn tin tưởng vào trực giác của mình. Y từ nhỏ lớn lên ở Thanh Phong quán, ba mươi bốn năm qua toàn bộ thời gian dùng luyện kiếm, y cũng từng gặp qua đối thủ công lực hơn xa mình, nếu không phải y có trực giác nhạy cảm, chín cái mạng cũng không đủ mất.

Thở dài thật sâu, nhớ tới người thiếu niên cười tràn đầy khiêu khích kia, y biết, chiến tranh của bọn họ đã bắt đầu. Mà y vẫn không biết chiến trường bọn họ không chỉ có giang hồ, còn có giường lớn mềm mại thoải mái. Suy nghĩ một chút, trực giác của y lúc này đây thật sự không đủ.

Nên nói Hàn Nguyệt quá mức đơn thuần, hoặc nói y quá mức lương thiện, y lại thật sự cho rằng Lãnh Liệt có tâm thân thiện hữu hảo, có thể tin loại lời nói dối trong thư của hắn như: “Từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng, tránh cho tranh đấu vô nghĩa, Tà Ác Minh từ nay về sau sẽ thu liễm khí thế”. Vì vậy, mới có thể tự mình đi đến nơi hẹn.

Lãnh Liệt căn bản không nghĩ tới con mồi của hắn lại sẽ mắc câu, theo lời nói dối trong thư của hắn, người ngu ngốc cũng sẽ không tin tưởng, hắn chỉ muốn trêu chọc. Vì vậy, khi hắn nhìn thấy mặt thân ảnh kia thì suýt nữa té xuống ghế vì kinh ngạc quá độ. yuurj.wordpress.com

Hàn Nguyệt nhìn thấy biểu tình không dám tin của hắn, ánh mắt trong sáng dần dần chuyển lạnh, mở miệng cười: “Xem ra lời trong thư công tử là nói dối, chẳng qua chỉ là vui đùa, cho nên công tử mới vì tại hạ một mình đến nơi hẹn mà cảm thấy khiếp sợ, phải không?” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3:

“Đúng là thanh niên lạnh lùng sắc sảo mà.” Nhận định Hàn Nguyệt nay đã trở thành cá trong lưới, giọng điệu nói chuyện Lãnh Liệt không khỏi nhiều hơn một phần trêu chọc. “Thứ cho ta nói thẳng, đạo trưởng đối với võ công của chính mình rất có tự tin đi?”

“Võ học chi đạo vô tận thì Hàn Nguyệt sao lại dám tự cao tự đại.” Y từ trong ngực lấy ra một viên châu tròn. “Nhưng mà nó lại bất đồng, kinh thiên vừa ra vạn ma thuần phục, có thể nó cũng không phải thiên hạ đệ nhất. Nhưng mà, hoá được đối với huyết nhục của thân thể so sánh như thế nào cũng là kẻ hay đi.” (em định ôm bom liều chết a)

Lãnh Liệt sắc mặt khế biến, lời nói lại vẫn trấn định: “Người dám bỏ nó xuống, chính người cũng không chạy thoát được.”

“Sống có gì vui, chết có gì đáng sợ, có Giáo chủ Tà Ác Minh bồi, tại hạ chết mà không oán.” Ngự khí vãn đạm phong kinh như cũ, dường như nói đến sinh tử của người khác.

Lãnh Liệt sẽ không tin có cái gì ‘thấy chết không sờn’, nhưng mà, hắn hiện tại có chút do dự. Mất thấy con vệt tối tay phải trở mắt nhìn nó bay đi trước mắt mình, trong lòng lúc này uất nghẹn thì khỏi phải nói. “Hàn Nguyệt, từ nay về sau người đừng rơi vào trong tay ta, bằng không ta cho người muốn sống không được, muốn chết không xong.” Hắn hung tợn nói.

Hàn Nguyệt khẽ cười, đang muốn đáp lại vài câu bỗng nhiên giật mình, thân mình cả người như nhũn ra.

Một đạo thân ảnh bạch y lướt qua, lấy đi viên châu trên tay y, sau đó thân hình dừng lại là thiếu nữ bạch y xinh đẹp. yuurj.wordpress.com

“Giáo chủ, hà tất đợi đến sau này, bây giờ thuộc hạ cho người thỏa mãn tâm nguyện.” Thiếu nữ bạch y như tuyết lạnh lùng nói, sau đó quay sang Hàn Nguyệt: “Ta biết đạo trưởng thân thể khác với người bình thường, không bị mê hương khổng chế, nhưng người không ngờ ta lại sẽ có ‘Lưu Tiên Trự’ đã thất truyền trăm năm đi, ngay cả tiên nhân đều có thể giữ chân, huống chi đạo trưởng còn chưa thành tiên.”

“Làm tốt lắm Tuyết Nguyệt, thật không hổ là Đông chi sử của ta.” Lãnh Liệt vui lòng không tiếc xuất ra lời khen ngợi, quay đầu hướng Hàn Nguyệt hưng tợn nói: “Người đợi thường thức mùi vị địa ngục đi.” Ngữ khí bỗng nhiên chuyển sang ngã ngôn: “Bồn toạ sẽ hảo hảo chiêu đãi ngươi, tại một cái địa phương mà ngươi không ngờ được.”

Như hấn dự kiến, Hàn Nguyệt xác thực không hiểu ra sao, y không minh bạch tại sao Lãnh Liệt lại cầm tù y tại trên giường lớn hoa lệ. Nơi cầm tù y tốt nhất không phải là sài phòng (phòng chứa củi) hay là địa lao sao? Nếu như mình là nữ tử, khoá ở trên giường còn có thể sợ hãi bị khinh bạc, nhưng mà mình là nam nhân không phải sao?(eo! seo mà em ngây thơ quá zì)

Lãnh Liệt đẩy cửa đi vào, ngồi xuống tại bên người Hàn Nguyệt, một đôi mắt mang theo ý cười thẳng tắp nhìn y.

Hàn Nguyệt trừng mắt nhìn hấn trong chốc lát, cuối cùng dùng ngữ khí không quá xác định nói: “Tà Ác Minh giáo chủ hấn là mắt không vựng về đến mức không phân rõ tại hạ là nam hay nữ đi?”

Lãnh Liệt bỗng nhiên vỗ tay cười to: “Thú vị, thú vị, bồn toạ mới vừa rồi còn đang suy nghĩ ngươi có hay không nói cái gì đó ‘Sau lưng ám toán tính cái gì là anh hùng hảo hán, có dũng khí chúng ta đơn đã độc đấu’ linh tinh nhảm chán. Vậy sẽ làm cho bồn toạ đối với ngươi mất đi hứng thú, hiện tại xem ra thật là một khả nhân nhi (người dễ thương).” Ma trảo xoa lên khuôn mặt như ngọc. “Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết nam nhân cùng nam nhân cũng có thể mây mưa thất thường sao?” Cảm giác được thiên hạ nhỏ bé yếu ớt dưới thân rõ ràng run lên, hấn thoả mãn nở nụ cười.

“Chẳng lẽ ngươi cũng không biết, ta đã qua nhị lập chi niên, làm ca ca của ngươi còn dư sao?” Hàn Nguyệt tận lực trấn định lên tiếng, hi vọng mình quá lớn tuổi làm cho đối phương biết khó mà lui.

“Đúng, sao?” Lãnh Liệt vẻ mặt vui sướng. “Này nam tử trẻ tuổi nhưng mà thượng hạng, thân thể nhạy cảm cao độ, sức chống cự đối với dục vọng lại kém, chỉ cần mấy ngày liền sẽ dạy dỗ thành một nam nhân cơ thể *** dâng.” Hấn một phen xé mở áo ngoài Hàn Nguyệt, lộ ra một đoạn cổ ngực trắng như tuyết.

Hàn Nguyệt hoảng hốt, liều mạng giãy dụa, một bên kêu to: “Sau lưng ám toán tính cái gì là anh hùng hảo hán, có dũng khí cùng ta đơn đã độc đấu.” (đấy, em đã nói như anh mong đợi)

Xoẹt một tiếng, quần áo trong cũng bị xé mở, trước ngực cảnh xuân lộ hết, làm cho ánh mắt Lãnh Liệt như chuông đồng trừng lớn, một bên nuốt nước miếng, một bên cười *** dâng nói: “Quả nhiên là phong quang vô hạn, tốt a, không tệ lắm, có năng lực, nhớ kỹ lời nói chủ nhân là một quy tắc cơ bản nhất đối với một nô lệ.” Một bộ dạng quỷ hao sắc nào còn đâu phong phạm giáo chủ Tà Ác Minh.

Hàn Nguyệt không phải không biết, sợ hãi của bản thân chỉ làm tăng thêm hứng thú đối phương, nhưng mà loại tình huống này y nằm mơ cũng chưa từng nghĩ qua. Chính mình cũng đồng dạng nam nhân nếu bị Lãnh Liệt xâm phạm, chiếm hữu, mà bản thân lại vô lực giãy dụa, y sao có thể giữ bình tĩnh.

“Xem ra công hiệu của nhuyển hương tán cũng không tệ đi, thân mình mềm nhũn như vậy, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta dục hoả phân thân.” Không chút để ý phun ra lời nói hạ lưu, Lãnh Liệt đưa ra ngón tay ở trên giữa hai núm hoa hồng nhạt công kích một chút.

“A” Hàn Nguyệt kêu một tiếng sợ hãi, bản thân không thể chịu đựng được động tác hạ lưu xấu hổ đỏ mặt, muốn vận dụng nội lực tự sát lại lần lượt thất bại.

Màn trường đậm tử sắc (màu tím nhạt) buông xuống, biểu thị đông cung kích thích bắt đầu diễn ra. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4:

Lãnh Liệt cũng không vội chiếm hữu khối thân thể tuyệt mỹ dưới thân này, hấn muốn tra tấn từ từ, muốn thấy vẻ mặt Hàn Nguyệt hoảng sợ, thống khổ, khuất nhục. Cởi xuống y phục của mình, Lãnh Liệt triển lãm khổ hạ hết sức cực đại khác hẳn với thường nhân này.

Hàn Nguyệt liều mạng không chế sợ hãi của chính mình, nhịn xuống khả năng hét chói tai. Y lúc này, không còn bộ dáng ‘băng thanh ngọc khiết, siêu phàm thoát tục’ kia, tóc dài tán loạn trên nệm gấm, trên thân trần trụi, hai chân bị tách ra cột vào đầu giường, hạ thể chỉ vển vển một cái tiết khô, cả người tràn ngập một cỗ khí tức tình sắc, phổi trên thân thể nhỏ bé xinh đẹp thật dễ dàng kích thích dục vọng ngược đãi của Lãnh Liệt.

Lãnh Liệt ngồi khoá trên người Hàn Nguyệt, song chường chống đỡ bên hông y. “Mỹ nhân a, trò hay sẽ bắt đầu. Đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta cần phải nắm chắc a.” Đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng khiêu khích đầu nhũ mẫn cảm, đôi mắt chuyên chú nhìn nó chậm rãi đứng thẳng.

“Không...không cần...ngô...” Trên người lan tràn một cỗ ác hàn, Hàn Nguyệt không thể khống chế bản thân run rẩy. Một đôi mắt đẹp bởi vì nhục nhã mà đã chẳng khóc, hồn không biết đi nơi nào, bộ dáng diêm dāng đáng yêu có bao nhiêu mê người.

Lãnh Liệt chỉ cảm thấy một trận khô nóng ở bụng dưới, thâm mắng mình vô dụng, cưỡng chế dục hoả, động tác trên tay dần dần thô bạo. Đôi đầu nhũ mảnh mai kia vừa ngứa vừa nhéo, cảm giác nó trong tay mình càng no đủ trưởng đại.

“Người...người vô sỉ. Lãnh Liệt, người hạ lưu, ngô, đau quá...” Hàn Nguyệt dùng hết toàn lực mắng, bởi vì đau đớn mà trên người chảy ra một trận mồ hôi nhỏ.

“Thân là giáo chủ Tà Ác Minh, lời này của người chính là lời ca ngợi cao nhất a.” Lãnh Liệt lạnh lùng cười lạnh, vươn tay bắt đầu chơi đùa một đầu nhũ khác. Mà đầu nhũ sưng lên kia thì bỏ vào miệng nhẹ nhàng gặm cắn.

Hàn Nguyệt cắn chặt môi, sống chết không chịu phát ra tiếng rên rỉ.

Ý cười trong mắt Lãnh Liệt càng sâu: ‘Tốt lắm, để xem người có thể kiên trì đến bao lâu’. Hắn đứng dậy, thật thông thả thoát tiết khô, nhìn sắc mặt Hàn Nguyệt càng ngày càng tái nhợt, Lãnh Liệt cảm thấy thật hưởng thụ.

“Không...không cần...ta cần người.” Ý chí kiên cường rốt cuộc hoàn toàn tan rã ngay lúc Lãnh Liệt kéo hai chân y ra. Hàn Nguyệt sợ hãi cùng yếu đuối hét lên chói tai.

Nghe được lời y nói, Lãnh Liệt ngược lại càng đem hai chân y tách ra, gần như ngang bằng cố định hai bên giường, để nơi tư mật kia của Hàn Nguyệt hoàn toàn phơi bày trước mắt mình.

“A, nơi này của người là màu hồng phấn nha, thật đáng yêu, nam nhân rất ít thấy đây, quả nhiên là cực phẩm.” Ma trảo xoa dùi tuyết trắng: “Da thịt thật trơn mịn a, so với tơ tằm còn mềm mại hơn, thật sự là cơ thể *** đáng a.”

“Người này mặt người dạ thú, người sẽ không được chết tử tế, a...” Sợ hãi kêu một tiếng, khí thể mẫn yếu đi, thì ra là Lãnh Liệt ý xấu nhéo đầu nhũ đã sưng đỏ kia.

Thuần thực khéo léo chơi đùa, vỗ về dục vọng y, Hàn Nguyệt liều mạng nhẫn nại. Nhưng mà chưa từng trải qua sự tình như vậy, vật nhỏ rất nhanh đã bị khoái cảm chinh phục, dần dần ngẩng đầu lên, run rẩy chậm rãi phun ra giọt nước mắt trong suốt.

“Vật nhỏ thật sự là chộc người, so với chủ nhân người thành thật hơn nhiều, miệng thì giả vờ thống khổ hô không muốn không muốn. Lại mắng lại khóc, nhưng cơ thể *** đang mới chạm hai cái liền cứng rắn. Cho nên nói dễ tiện chính là dễ tiện, dù có khoác lên áo khoác cao quý cỡ nào cũng không che được bản chất *** tiện.” Tha hồ nhục nhã Hàn Nguyệt, Lãnh Liệt trong lòng dâng lên khoái cảm trước nay chưa từng có.

“Ngô...không cần...không...hảo, nóng quá...” Một hàng lệ theo khuôn mặt tuyệt mỹ chảy xuống, Hàn Nguyệt vô cùng xấu hổ vì mình không nhịn được khoái cảm mà vô sỉ rên rỉ.

Dục vọng trong tay run rẩy càng ngày càng lợi hại, một giọt lại một giọt nước mắt uốn lượn chảy xuống hai quả cầu. Mắt thấy linh khẩu dục vọng không trụ đóng mở, hiển nhiên là sẽ tới cao trào, Lãnh Liệt bỗng nhiên từ cạnh gối đầu lấy ra một vòng bạc nhỏ nhỏ, mau lẹ vô cùng ***g vào dục vọng Hàn Nguyệt.

“Cơ thể *** đáng như vậy đương nhiên phải trừng phạt một chút.” Lãnh Liệt bốn cợt nói, một tay cầm lấy song cầu mềm mại, chậm rãi xoa nắn, dần dần tăng thêm lực đạo.

“A, đau quá, buông ra, buông ra....đau quá...” Dục vọng không được phát tiết, tại nơi yếu ớt lại bị hung hăng chà đạp, Hàn Nguyệt rốt cuộc biết trên đời này quả thật có thống khổ không thể chịu đựng nổi.

“Chỉ mới như vậy mà đã chịu không nổi? Thật sự có đau như vậy không?” Lãnh Liệt thật ác liệt nói: “Thú vị càng ở phía sau.” Hai tay đem cơ thể Hàn Nguyệt lật lại, để y mặt hướng xuống dưới, nằm sấp ở trên giường. Lãnh Liệt tinh tế xem kĩ hình dáng cùng đường cong xinh đẹp lưng Hàn Nguyệt, một tay theo xương sống chậm rãi trượt vào nơi ẩn khuất dưới cặp mông.

“Không....người không thể....A....không cần....” Hàn Nguyệt hoảng hốt, kinh hoàng thét chói tai ngăn cản.

Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5:

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Lãnh Liệt sẽ không nghe y. Vì thế, hai cánh mông trắng như tuyết dưới tác dụng của hai tay không cam nguyện tách ra hai bên, phơi bày hình dạng hoàn mỹ tiểu cục hoa.

Lãnh Liệt từ đáy lòng phát ra một tiếng tán thưởng. Một bên dùng ngón trở dọc theo nếp nhăn vẽ một vòng, một bên miệng không quên nhục nhã: “Quả nhiên là Minh chủ chính nghĩa tao nhã xinh đẹp, ngay cả hình dạng tiểu cục hoa cũng hoàn mỹ như vậy, chỉ tiếc trình tiết tiểu cục hoa này rất nhanh sẽ ở trong tay ta mà nở rộ, hiện rõ bản chất *** đáng của nó.”

“Ngô...đau quá...a...” Trong cơ thể đột nhiên bị dị vật xâm lấn khiến Hàn Nguyệt khó chịu, đau ngấm ra tiếng: “Đi ra ngoài, mau đi ra.... Không cần, không cần vào nữa, hử hử đau..”

Ngón tay như độc xà không nao núng đi vào, đến tận gốc. Lãnh Liệt mắt lạnh: “Muốn nó ra ngoài phải nhờ vào chính mình a, chẳng lẽ người không từ trong tiểu huyết loại bỏ đồ vật sao?” Tay hấn ác ý trở mình quấy nhiễu niêm mạc trực tràng yếu ớt, làm Hàn Nguyệt mang thống khổ bài sơn đảo hải. [yuu: anh Liệt cái đó thì ai cũng biết, anh để trong lòng được rồi ko cần nói ra đâu aaaa]

Cuối cùng chịu không nổi loại đau đớn này, Hàn Nguyệt bỏ xuống tự tôn cao quý, một bên anh anh khóc, một bên không để ý mất thể diện co rút nhanh vách tường trong trực tràng, muốn đem dị vật trong cơ thể loại bỏ ra ngoài.

Nhìn ngón tay từng chút từng chút từng chút rời khỏi, Lãnh Liệt hưng phấn kêu to: “Dùng sức, lại dùng chút lực, đúng, cứ như vậy, nhanh lên...” Một tay trên mông tuyết trắng hung hăng bóp một phen. “Tiểu huyết của người đúng là không phải *** đáng thông thường mà, tiểu huyết phần hồng một bên phun ra nuốt vào ngón tay, một bên dường như mời ta thưởng thức phía bên ngoài. Minh chủ chính nghĩa cao quý, ta thật muốn cho người cái gương để cho người thấy rõ ràng cơ thể *** đáng chính mình lúc này.” [yuu: A, anh Liệt anh rất cố gắng khiến làm bà mụ nha, nghe anh kêu ta cứ tưởng anh đang đỡ đỡ cho em Nguyệt ko chứ *chặc* thiệt là khó đỡ]

Đã không còn khí lực để phản ứng lời nói Lãnh Liệt, Hàn Nguyệt chỉ là chuyên chú dùng sức đè ép ngón tay tàn sát bữa bãi trong cơ thể mình ra ngoài.

Lãnh Liệt đầy hứng thú nhìn tiểu huyết phần hồng bao lấy ngón tay hấn không ngừng thả lỏng rồi co rút lại. Dưới cố gắng của Hàn Nguyệt ngón tay dần dần rời khỏi, mà trên người y mồ hôi sớm đổ đầm đìa.

Mất thấy ngón tay sẽ hoàn toàn bị bài trừ, khoe miệng Lãnh Liệt nổi lên một tia cười lạnh: “Người cho rằng dễ dàng như vậy sao? Thật sự là ngây thơ a.” Ngón tay hữu lực rất nhanh đưa về phía trước, lần thứ hai tiến nhập tiểu huyết nhỏ hẹp.

“Ngô...” Hàn Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ sắc bén, hai tay liều mạng nắm lấy sàn đan, một bên không tự chủ vận vẹo, hy vọng tránh khỏi ngón tay trong cơ thể.

Phân thân nơi khổ hạ càng ngày càng nóng như lửa, Lãnh Liệt không muốn tiếp tục chơi đùa, một tay đuổi đến đùa giỡn hai đầu nhũ sưng đỏ, hai ngón tay tại cục huyết thì thô bạo đâm chọc. Ngay sau đó lại có thêm ba, bốn ngón tay lần lượt gia nhập hàng ngũ xâm lược.

“Ngô...đau...van cầu người...Từ bỏ, giết ta đi...A a a a...” Tra tấn thống khổ như địa ngục, Hàn Nguyệt căng thẳng thần kinh, kịch liệt rên rỉ lại càng khơi màu dục hoả ác ma. Nâng lên phân thân cực đại, Lãnh Liệt hung hăng hướng tiểu huyết *** đang bắt đầu tiến vào.

Nhưng mà tiểu huyết chưa từng trải qua chuyện như vậy quá sức nhỏ hẹp, tiến lên vài lần vẫn chưa đột phá, nếu không phải dưới tác dụng nhuần hương tán thì người dưới thân chỉ sợ đã sớm ngất đi, hiện giờ chỉ có tiếng kêu thảm thiết của Hàn Nguyệt quanh quẩn bên trong.

Lãnh Liệt cảm thấy không kiên nhẫn, vươn ra hai ngón tay dùng sức mở ra tiểu huyết, cường chế nó khuếch trương đến cực hạn, dùng mắt nhìn có thể thấy niêm mạc phần hồng ở sâu trong tiểu huyết.

Nhắc lên phân thân cứng rắn, Lãnh Liệt hung hăng đâm vào.

“A...” Hàn Nguyệt hét thảm một tiếng, cảm giác thân thể bị xé mở nứt ra thành hai nửa. Một chất lỏng sền sệt theo đùi chảy xuôi xuống phía dưới, Lãnh Liệt tùy ý lau đi, sau đó đem bàn tay bày ra trước mặt Hàn Nguyệt: “Nhìn rõ ràng a, Minh chủ chính nghĩa cao quý đây là huyết xử nữ của người, thật đẹp đúng không? Người có biết nó đại biểu cho điều gì không? Đại biểu người từ nay về sau không còn là thiên hạ đệ nhất kiếm thanh cao mà là...nô lệ thuộc về giáo chủ Tà Ác Minh, công việc của người chính tùy lúc tùy chỗ thoả mãn dục vọng của ta. Hiểu chưa?”

“Không...” Hàn Nguyệt tuyệt vọng trả lời.

Lãnh Liệt cười lạnh một chút: “Người sẽ rõ, ta có rất nhiều kiên nhẫn, mà người, nô lệ đỉnh cấp thế này cũng đáng để ta làm như vậy.”

Phân thân lửa nóng không ngừng đưa đẩy, mà song cầu dưới phân thân cực lớn cũng phối hợp động tác đưa đẩy, ‘ba ba’ va chạm cặp mông đầy đặn, mang đến cho Hàn Nguyệt một loại đau đớn khác.

“Ngô, dừng tay...van cầu người dừng lại...A...đau quá...” Trong phòng rộng lớn chỉ có tiếng rên rỉ của Hàn Nguyệt vọng lại.

Khoái cảm mang đến mãnh liệt làm cho Lãnh Liệt lần đầu tiên đến cao trào, đem dịch thể màu trắng đục phun vào trong cơ thể Hàn Nguyệt.

Đang lúc Hàn Nguyệt vì thế mà xấu hổ giận dữ không thôi, rồi lại bởi vì có thể được giải thoát mà nhẹ nhàng thở ra, nhưng sợ hãi khác đánh úp lại, phân thân chôn sâu trong cơ thể không ngờ bành trướng đứng lên.

“Thật là một yêu tinh *** đáng hại ta muốn ngừng mà không được, người đã muốn như vậy chủ nhân ta đây liền thoả mãn người, nhưng người nhất định phải cảm ơn ta a.” Lãnh Liệt thật ác liệt bề cong sự thật, trong phòng nhất thời xuân sắc vô biên.

Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6:

Lãnh Thanh Thanh bị Lãnh Liệt sai đi quét tước tàn cuộc vào lúc sáng sớm mới biết được Hàn Nguyệt đêm qua bị chủ tử nhà mình ăn sạch sẽ. Quá mức kinh ngạc, trong lúc nhất thời hẳn thật sự phản ứng không kịp. Cho đến khi nhìn thấy Hàn Nguyệt trên người đầy tình dịch cùng máu tươi cuộn mình nằm trên giường hẳn mới kêu trời kêu đất, biểu đạt áy náy cùng thương tâm của mình.

“Ô ô ô, ân nhân, đều tại ta hôm qua không thoải mái, không biết người bị bắt về, nếu không, nếu không cho dù ta thấp cổ bé họng không cứu được người, ta cũng sẽ làm cho chủ tử nhẹ nhàng đối với người một chút. Tuy rằng chủ tử nhất định sẽ không nghe ta, nhưng ít ra cũng là một chút tâm ý của ta a, ô ô ô, ân nhân người cứ như vậy bị chủ tử ăn, ta thân là nô bộc cũng khó tránh khỏi tội này. A, không, không đúng, chủ tử luôn luôn chuyên quyền độc đoán, ta thật ra không biết gì.”

Lãnh Thanh Thanh một bên vì Hàn Nguyệt rửa sạch thân thể, một bên vừa nói từ bất đạt ý vô nghĩa để biểu đạt tâm tình thống khổ của mình.

“Người, người quen biết ta sao? Vì sao lại xưng hô như vậy với ta?” Hàn Nguyệt suy yếu hỏi. Người này đột nhiên xuất hiện làm y dâng lên một tia hy vọng, có thể nhờ sự giúp đỡ của hắn để giúp y trốn thoát cũng không chừng.

“Đạo trưởng, người không nhớ sao?” Lãnh Thanh Thanh lập tức vứt bỏ bi thương một khắc trước, vẻ mặt hưng phấn nói: “Hai năm trước, tại Đan Hà Sơn ta bị người khác vây đánh, mắt thấy khó giữ được cái mạng nhỏ này, chính là đạo trưởng can đảm nghĩa hiệp trên đường đi gặp bất bình rút đao tương trợ cứu ta, đại ân đại đức Thanh Thanh một khắc cũng không dám quên.”

“Vây, vây người có đồng ý giúp ta một chuyện không?” Hy vọng trong lòng từ từ tăng cao.

“Đạo trưởng có yêu cầu gì xin cứ việc phân phó, chỉ cần Thanh Thanh có thể làm được, lên núi đao hay xuống chảo dầu Thanh Thanh không từ chối.” Lãnh Thanh Thanh khí phách vỗ ngực, trong lòng thầm nói: khó trách người người đều muốn làm nghĩa hiệp, dựa vào loại cảm giác này thật đúng là không phải sáng khoái bình thường nha.

“Giúp ta trốn đi.” Hàn Nguyệt từng chữ từng chữ trầm thấp nói.

Chỉ thấy khắc trước tràn đầy tự tin một anh hùng nghe vậy lập tức rút bả vai: “Ân nhân, người nói cái gì? Trốn đi? Kia, đó là không thể thực hiện được, đừng nói là ta, ngay cả Lam hộ pháp cũng làm không được, ân nhân người mau dừng lại loại ý tưởng nguy hiểm này đi, bị chủ tử biết được kết quả không chỉ là một chữ thảm có thể hình dung.”

“Bị hắn biết? Cùng lắm thì chết mà thôi, nếu như không có ta người không phải đã sớm chết rồi sao? Về phần ta, đã thành như vậy còn có cái gì có thể thảm hại hơn đâu? Cho nên người giúp ta chạy trốn đi.” Hàn Nguyệt không phải loại người hiệp ân cầu người báo, nhưng mà hiện tại, người trước mắt chính là cọng rơm duy nhất, y cũng không thể không đề tiện một chút. Ác mộng đêm qua, y cả đời này cũng không muốn thử lại một lần nữa chứ đừng nói là đem hành vi kia biến thành tương lai của mình.

“Không, không được, ân nhân, ta không dám a, chủ tử, chủ tử biết sẽ không bỏ qua cho ta.” Lãnh Thanh Thanh thật trung thực nói, không thêm để ý chút nào hình tượng của chính mình nhất như chuột. “Ân nhân, tuy rằng người đã cứu mạng ta, nhưng mà cái này thật sự ta không thể giúp người. Kỳ thật chủ tử cũng không có xấu như người tưởng tượng, bất quá hắn cuồng vọng chút, tự cao tự đại chút, hung bạo chút, thích máu chút, giết người nhiều chút, thích thú gần nhất có chút cuồng ngược đãi mà thôi...”Càng nói về sau ngay cả mình đều không tin người như vậy còn có thể kêu là không xấu. [yuu: bé Thanh Thanh kute quá a]

“A...không, không phải, ta, ta nói lại...” Lãnh Thanh Thanh vội vàng nói, cực lực bắt khuất đầu tranh văn hồi hình tượng Lãnh Liệt.

“Không cần nói lại, có thể từ miệng ngu ngốc của người nói ra hình tượng quang huy rực rỡ như vậy, bọn toạ đã thực thoả mãn.” Từ cửa bay tới một tiếng nói làm thân hình Hàn Nguyệt cứng đờ.

Lãnh Thanh Thanh lập tức nói lắp: “Công tử, công tử... người...người...”

Lãnh Liệt thở dài một hơi: “Mới khen người vài câu liền biến trở về bộ dạng ngu ngốc, gỗ mục chính là gỗ mục. Cho dù bốn toạ thiên tài như vậy cũng phải than một câu không biết làm thế nào. Ta nhìn xa trông rộng lại có một người hầu bên cạnh như vậy, ai, quả nhiên là trời đổ kị người tài a. Mà thôi, người tại thời điểm mấu chốt còn ghi nhớ tôn chỉ làm việc Tà Ác Minh, không làm chuyện vong ân phụ nghĩa, bốn toạ sẽ không truy cứu.”

Lãnh Thanh Thanh sắc mặt biến thành màu đen, xong rồi, xong rồi, hình tượng của hắn a. Công tử thích như vậy, hắn thích người khác nói hắn là người xấu không có nghĩa là người hầu của hắn cũng thích a. Hắn Lãnh Thanh Thanh chính là hai trăm phần trăm muốn làm người tốt a.

Lời này đương nhiên là không dám nói ra khỏi miệng, Lãnh Thanh Thanh thật ỷ khuất đứng một bên. Nhìn thấy ánh mắt công tử ý bảo hắn lui, tuy rằng lo lắng cho Hàn Nguyệt nhưng mà hắn nghĩ lại, bây giờ rõ ràng là ban ngày công tử hắn là không có làm sự tình gì ác liệt đi, vì vậy hắn tâm không cam tình không nguyện lui ra.

p/s: bé Thanh thật là suy nghĩ ngây thơ a Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7:

“Đồ dê tiện, lá gan người rất lớn đi. Dám câu dẫn tùy tùng của ta tạo phản, xem ra người đối với thân phận của mình còn chưa nhận thức đầy đủ, bây giờ bốn toạ không có thời gian, đêm nay ta sẽ hảo hảo giáo dục người. Ta nghĩ tối hôm qua ta đại khái rất ôn nhu đối với người, lần này sẽ không, ta sẽ để cho người biết địa ngục rốt cuộc là như thế nào. Chờ xem, nô lệ của ta.” Lãnh Liệt lạnh lùng nói xong, đối thị nữ chờ ngoài cửa nói: “Liên Hoa, ta muốn y ở bất cứ thời điểm nào đều phải bảo trì thanh tỉnh, hơn nữa vô lực phản kháng, ngay cả sức lực cắn chặt môi cũng không có, bởi vì ta thích hấn cực kỳ thống khổ. Người biết phải làm như thế nào đi?”

“Chủ nhân, yên tâm, Liên Hoa nếu ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong, còn có tư cách gì phụng sự chủ nhân.” Nữ tử vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, cung kính trả lời.

Bóng đêm buông xuống, Lãnh Liệt bước chân nhẹ nhàng đi về phòng giam giữ Hàn Nguyệt. Hôm nay tâm tình hấn rất tốt, người trong chính đạo như rắn mất đầu, hiện tại thích hợp tấn công, khi mọi chuyện kết thúc, không cần nghi ngờ Tà Ác Minh sẽ trở thành thể lực đệ nhất vô lâm.

Tâm tình tốt, dự vọng tra tấn người cũng theo đó nâng cao, nhớ tới ‘sơn dương’ đợi làm thịt trong phòng, trong lòng đã nghĩ qua hơn mười loại phương pháp trừng phạt. Chắc hẳn Liên Hoa đã đem các loại công cụ đều chuẩn bị tốt đi, tiểu tử Thanh Thanh ngu ngốc kia so ra kém năng phương diện này.

Đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy con mồi xinh đẹp hiện đang phí công giấy dũa, thấy Lãnh Liệt đi vào, Hàn Nguyệt kinh hoàng càng giấy dũa kịch liệt.

Lãnh Liệt lạnh lùng nhìn y, khóe miệng nổi lên một tia tươi cười trào phúng: “Chắc, chắc, thật đáng thương a, bất luận có cố gắng như thế nào cũng trốn không thoát a.” Thuận tay vớ lấy roi chuẩn bị tốt ở đầu giường, không chút nào lưu tình vung hướng Hàn Nguyệt, trên người chỉ có một tầng sa mỏng trong suốt. Ba một tiếng, sa mỏng lên tiếng trả lời hỏi ra, trên thân thể tuyết trắng lưu lại một đường hồng ngân.

“Nô lệ không nghe lời là phải hảo hảo dạy dỗ, kỳ thật roi cũng không có tác dụng gì.” Ném roi xuống, Lãnh Liệt nhảy lên giường, nắm lấy hai mắt cá chân non mịn dùng sức hướng hai bên tách ra, tiếp đó nhấc lên buộc vào dây xích từ trên nóc nhà buông xuống. Như vậy, Hàn Nguyệt liền biến thành tư thế mất thể diện cái mông treo lơ lửng trên cao, hai chân mở rộng khiến cho nơi tư mật của y toàn bộ phơi bày.

“Lãnh Liệt, người là mặt người dạ thú, vô sỉ, người sẽ không được chết tử tế.” Hàn Nguyệt chửi rửa khàn cả giọng, lại không biết làm như vậy chỉ có thể kích thích dự vọng ngược đãi tàn bạo của Lãnh Liệt hơn mà thôi.

“Cứ chửi rửa thỏa thích đi, bởi vì rất nhanh người sẽ cầu mặt người dạ thú ta đây thương người.” Lãnh Liệt từ trong rương ở đầu giường lấy ra một gậy trúc thô dài thật lớn, đều đặn bôi lên một loại chất lỏng sền sệt, đợi sau khi nó đọng lại toàn bộ gậy trúc lớn giống như một băng còn trong suốt.

“Đây là mị dược đặc chế do Ba Tư tiến cống, nghe nói hiệu quả mạnh kinh người, chờ sau khi gậy trúc lớn này tiến vào trong cơ thể mị dược sẽ hoà tan, đến lúc đó, thuốc này sẽ thẩm thấu từng tác một trong tiểu huyết *** đặng của người. Cái loại mùi vị này, chỉ sợ người chưa nếm thử qua đi, không sao, bốn toạ lập tức cho người lĩnh hội một chút.” Lãnh Liệt thản nhiên nói xong, liền đem gậy trúc kia xỏ xuyên qua tiểu huyết của Hàn Nguyệt.

“A” Hàn Nguyệt phát ra tiếng kêu thảm thiết, Lãnh Liệt cảm thấy còn chưa đủ, vẫn như cũ dùng sức đem gậy trúc tiến vào càng sâu, thẳng đến phần đuôi, gậy trúc không thể đi tới hấn mới từ bỏ.

Trong lúc đợi dược vật hoà tan, hấn cũng không nhàn rỗi, lấy một loại xuân dược khác đến bôi lên phân thân xinh xắn, hai tay thuần thực cao thấp bộ lộ, chỉ chốc lát tiểu phân thân liền thẹn thùng ngẩng đầu lên, bộ dáng nước mắt lưng tròng vô cùng chọc người thương yêu.

Chỉ tiếc Lãnh Liệt là một ác ma không hơn không kém, ngay tại thời điểm vật nhỏ muốn tiết ra, hấn lại lấy ra một viên đại minh châu, dùng sức nhét vào linh khẩu. Nhưng mà linh khẩu vô cùng nhỏ hẹp, tuy rằng cuối cùng cũng nhét vào được, nhưng cũng mất không ít khí lực.

Hàn Nguyệt cổ họng đã khàn khàn, mà cảm giác thống khổ nhất là dục vọng vì tác dụng mị dược cấp bách chờ tiết ra, nhưng thông đạo duy nhất lại một khe hở tiến xuất cũng không có.

Lãnh Liệt không thềm quan tâm người dưới thân thống khổ như thế nào, hắn nhìn chăm chăm tán thưởng cảnh đẹp trước mắt. Phần thân phần hồng đáng yêu run rẩy đứng thẳng, tại đỉnh nhọn yếu ớt được khảm một viên đại minh châu màu sắc nhu hoà sáng ngời. Bởi vì linh khẩu nhỏ hẹp, hơn phân nửa viên châu đều lộ ra ngoài, bị bao đầu đỉnh phần nộn bao xung quanh. Nhìn qua tựa như một cái miệng nhỏ nhắn ngậm đồ vật, không nuốt xuống lại không phun ra. Rất đáng yêu.

“Thật sự là nô lệ cực phẩm a.” Lãnh Liệt tán thưởng tự đáy lòng, hai tay nắm chặt song cầu hồng nhạt nhẹ nhàng xoa nắn, lập tức làm cho Hàn Nguyệt đau khổ phát ra tiếng rên rỉ.

“Không....không cần....để, để ta đi ra, a...Van cầu người, để ta đi ra...” Tiếng cầu xin kèm theo tiếng khóc, Hàn Nguyệt vì hành vi vô sỉ của mình mà rơi lệ.

“Thật là mới chỉ như vậy mà bắt đầu cầu ta, trò hay còn ở phía sau mà.” Thoáng nhìn mị dược trên gậy trúc sau hậu đình đã hoà tan, một phần nhỏ mị dược cũng đã hết, vài giọt trên nếp nhăn xung quanh cúc huyết cũng từ từ bị hấp thu. Lãnh Liệt vừa lòng rút gậy trúc ra. Lại lập tức cầm lấy một cái vật thể chạm rồng màu tím, hình trụ, cực cứng rắn, lần thứ hai nhét vào trong tiểu huyết đã hơi hơi khếch trương. Như vậy, cúc huyết bị mở ra đến cực hạn, từ bên ngoài nhìn vào có thể nhìn thấy vách tường thịt hồng sắc kéo dài.

“Ấn, ngô...” Hàn Nguyệt rên rỉ một tiếng, chỉ cảm thấy hậu đình trong tức khắc dường như bị lửa thiêu đốt, sau đó bắt đầu ngứa ngáy vô cùng giống như mấy vạn con kiến bò sát, cắn xé, chen lấn. Không chỉ có trong vách tường, ngay cả nếp nhăn xung quanh cúc huyết cũng tràn ngập loại cảm giác này, hận không thể có cái gì đó thô cứng hung hăng cọ vài cái hoặc là móng tay dùng sức gãi mới có thể giải ngứa.

Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8:

Lãnh Liệt dùng ngón trỏ dọc theo nếp nhăn xung quanh cúc huyết vẽ một vòng, lập tức làm Hàn Nguyệt run rẩy thét chói tai.

Cảm giác ngứa ngáy càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Nguyệt liều mạng chịu đựng, thất lưng cùng hông không ngừng đưa lay động bởi vì không có bất luận cái gì có thể mượn lực làm giảm bớt ngứa ngáy ở chỗ kia.

Lãnh Liệt cố định lưng cùng hông Hàn Nguyệt, giương mắt nhìn dung mạo lửa nóng, chỉ thấy vách tường thịt hồng sắc không ngừng co rút, thịt non tại khe hở dụng cụ lòi ra. Lãnh Liệt vươn tay tại trên khối thịt non quét một cái lại khiến cho Hàn Nguyệt dục tiên dục tử thét chói tai.

Không thể tiếp tục chịu được loại ngứa ngáy này, Hàn Nguyệt cuối cùng mở miệng thỉnh cầu: “Mau, mau cắm vào, ta chịu không nổi.”

“Đây là thái độ người cầu người sao?” Lãnh Liệt bất mãn nói: “Lặp lại lần nữa.”

Lý trí còn sót lại không cho phép Hàn Nguyệt nói ra lời nói thấp kém ti tiện, nhưng lý trí cũng đã sớm không thể khống chế được dục vọng, Hàn Nguyệt chảy nước mắt cầu xin nói: “Cầu, cầu chủ nhân cấm, cầu ngài...”

Nhưng Lãnh Liệt vẫn không hài lòng: “Người phải nói như thế này: cầu chủ nhân đến thượng tiện nô, tiểu huyết *** đang này chỉ có chủ nhân mới có thể thỏa mãn nó.”

Hàn Nguyệt thở hổn hển, cho dù như thế nào cũng không thể nói ra lời *** đang như vậy.

Lãnh Liệt lạnh lùng cười: “Hảo a, để ta xem người còn có thể chịu đựng tới khi nào?” Từ đầu giường lấy ra đồ vật như một đoạn đuôi mèo, tận lực triển lãm trước mặt Hàn Nguyệt. “Người nói, nếu đem thứ này tiến vào tiểu huyết của người, bên trong đó sẽ có phản ứng gì a? Ha ha, bồn toạ thực chờ mong.”

Hàn Nguyệt lập tức tái nhợt: “Không, không cần...A...a...a...a, lấy...lấy ra, van cầu người lấy ra.”

Đuôi mèo dần dần hướng vào chỗ sâu bên trong xoay tròn kích thích nội vách tường yếu ớt đã vô cùng miễn cảm, Hàn Nguyệt cả người như cá mắc cạn, đem hết toàn lực tập trung lại vặn vẹo thân thể, hai chân treo ở giữa không trung không cách nào nhúc nhích, run rẩy từng đợt.

Không đến nửa khắc, nhân nhi cao quý như trăng sao cuối cùng dưới sự trêu đùa của đuôi mèo hoàn toàn hồng mắt. “Cầu...chủ nhân đến...đến thượng tiện nô, tiểu huyết *** đang này...này chỉ có chủ nhân mới có thể thỏa mãn nó.” Hàn Nguyệt lệ rơi đầy mặt, cổ nén mất thể diện nhỏ giọng nói.

Lãnh Liệt thắng lợi tươi cười, đắc ý nói: “Nói lớn lên, tiện nô, chủ nhân nghe không rõ ràng lắm.” Vừa nói tay vừa dùng sức đánh lên cái mông phẫn nộ tuyết trắng, lập tức trên da thịt mềm mại lưu lại một hồng ngân.

“A” Hàn Nguyệt rên rỉ một tiếng, vứt bỏ tự tôn cùng liêm sỉ, lớn tiếng lập lại: “Cầu chủ nhân đến thượng tiện nô, tiểu huyết *** đang này chỉ có chủ nhân mới có thể thỏa mãn nó.”

“Không sai biệt lắm.” Lãnh Liệt rút cuộc rút đuôi mèo ra, tầm mắt không có hảo ý gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Nguyệt thân thể tựa như vớt từ dưới nước lên. Rút ra vật chạm rỗng màu tím, thịt vách tường lần nữa dính lại cùng một chỗ, thần kinh yếu ớt đã sớm miễn cảm vô cùng càng thêm tàn phá mãnh liệt. Nhìn cục hoa không ngừng co rút, giống như một đoá hoa nhỏ xinh đẹp trong tay mình nở rộ. Loại kích thích thị giác này Lãnh Liệt cực kỳ hưởng thụ.

Lãnh Liệt không thương tiếc chút nào đem hai ngón tay cắm vào tiểu huyết, lập tức bị vách tường thịt khát khao quần trụ, cũng làm cho Hàn Nguyệt vui mừng phát ra tiếng thở dài rên rỉ.

Rõ ràng là âm thanh ngọt ngào làm người ta tiêu hồn, Lãnh Liệt cố tình tàn nhẫn nói: “Người trên giường kêu thật *** đang đi, làm ta xương cốt đều mềm yếu, bị người khác đối đãi như vậy còn phát ra âm thanh thật *** đang, thực con mẹ nó thấp hèn, trời sinh chính là *** phụ.”

Cho dù thân thể đã bị đối đãi cực kỳ tàn ác, nhưng so ra cũng không tổn thương bằng những lời nói này, nó tựa như lưỡi dao sắc, bén nhọn, hung hăng đâm vào tâm hồn thuần khiết yếu ớt của Hàn Nguyệt, y thật hận mình không thể khống chế dục vọng, thế cho nên mới bị loại nhục nhã tàn khốc này.

Lãnh Liệt giả ý muốn rút tay về, như hấn sở liệu, niêm mạc mềm mại lập tức gắt gao co rút ngăn cản hấn rời đi. Lãnh Liệt cười lạnh: “Người xem, tiểu huyết ướt đầm không muốn để ta rời đi a, đem ta hút chặt như vậy, ta mới rút vài cái nó đã hưng phấn thành cái dạng này.”

Hàn Nguyệt ánh mắt sáng ngời lúc này đã che phủ một tầng hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn khổ sở hợp lại, giống như không nói gì, thỉnh thoảng lại phát ra vài âm thanh rên rỉ làm cho lòng người rung động. Tình cảnh này, tuy rằng Lãnh Liệt có ý định nhục nhã, nhưng lúc này dục hỏa tăng vọt, tự chủ của hấn hao mòn gần như không còn. Một tay kéo xuống ti khổ (khổ làm bằng tơ tằm), phân thân cực đại lập tức bắn đi ra, không có bất luận chuẩn bị gì trước khẩn cấp thay thế ngón tay nhồi đầy dững đạo lửa nóng.

“A” Hàn Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ cơ hồ có thể làm cho người ta hoà tan, thân thể không thể kiềm chế phối hợp đồng tác trườn động đưa đẩy của Lãnh Liệt, làm cho hấn khoái cảm điên cuồng.

“Người là yêu tinh không biết xấu hổ, thất lưng ta nhanh bị người bề gãy.” Lãnh Liệt hung hăng mắng, hai tay duỗi đến phía trước dùng sức nắm chặt phân thân khéo léo không được phóng thích, khiến cho tiểu huyết phía sau không ngừng co rút từng đợt, nháy mắt làm cho Lãnh Liệt sung sướng như lên trời.

Một đêm tình sắc tràn ngập tràn nhẫn, thẳng đến hừng đông Lãnh Liệt mới buông Hàn Nguyệt đã sớm tê liệt thành một đồng bùn nhão, lấy viên minh châu ra, bổ thí Hàn Nguyệt phóng xuất dục vọng sau một đêm bị giam cầm, mà từ phản ứng ngưng ngừng của Hàn Nguyệt hấn không khó đoán, đây là lần đầu tiên của nam nhân ba mươi bốn tuổi này. Nhận thức điều này trong lòng Lãnh Liệt tràn ngập một loại vui sướng khó hiểu, thậm chí còn có bao hàm một chút thương tiếc mà hấn vốn khinh thường.

Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9:

Lãnh Thanh Thanh thật không ngờ khi hắn gặp lại ân nhân, y thể nhưng so với hôm trước còn thê thảm hơn. Ở trong lòng hắn, Lãnh Liệt tuy rằng xưng là người xấu, cũng sẽ không làm ra loại hành vi khiến người khác giận sôi gan này. Lúc này hắn mới chính thức hiểu được, ân nhân của hắn chân chính nhảy vào hồ lửa, hơn nữa lại là cái loại đại thâm sâu này.

Yên lặng vì Hàn Nguyệt tẩy sạch thân thể, ngay khi Hàn Nguyệt vì hành động ngày hôm qua vừa khóc vừa cười hôm nay lại khác thường của hắn mà kinh ngạc thì Lãnh Thanh Thanh đột nhiên mở miệng: “Nếu muốn chạy trốn ân nhân chỉ có thể dựa vào chính mình, trừ cơ hội này ra, không có bất luận biện pháp nào khác.”

“Có ý tứ gì?” Hàn Nguyệt lập tức nghe trong lời nói có ám chỉ, đồng thời cũng lo lắng nhìn xung quanh.

“Yên tâm đi, hôm nay không có bất luận kẻ nào rảnh rỗi ở trong này, nghĩa huynh giáo chủ đến đây, tất cả mọi người tranh nhau đi nhìn phong thái của vị đại nhân vật này, không ai nguyện ý bỏ qua cơ hội này.”

Hàn Nguyệt mỉm cười: “Người không phải sao? Có thể thấy được vị đại nhân vật này cũng không phải người người đều phục tùng a.”

Lãnh Thanh Thanh thất thần nhìn y chân thật mỉm cười, thật lâu sao mới ăn não nói: “Ta thật không biết công tử nghĩ thế nào, tại sao dùng thủ đoạn không chấp nhận được như thế bức đạo trưởng khuất phục, chẳng lẽ hắn đoán không ra, đạo trưởng chắc hẳn là sẽ không khuất phục trước bất kỳ ai sao?”

Hàn Nguyệt cứng đờ, cười khổ nói: “Người sai, ta không phải đã khuất phục sao? Đêm qua, ở trên cái giường này.” Nhớ tới nỗi sợ hãi trải qua đêm qua, sắc mặt Hàn Nguyệt không khỏi tái nhợt.

“Ít nhất đạo trưởng còn có dũng khí nhớ tới đêm qua, còn chân thật tươi cười không phải sao? Đây không phải là biểu hiện nên có của một nô lệ mất hết hy vọng.” Lãnh Thanh Thanh thật khẳng định nói.

Hàn Nguyệt cau mày, kinh ngạc nhìn Lãnh Thanh Thanh, y vẫn luôn cho rằng thiếu niên đáng mạo binh thường trước mắt, chính là một vai hề bên người Lãnh Liệt, bây giờ xem ra là y nhìn nhầm.

“Tại sao nói là phải dựa chính mình, bộ dáng ta như vậy còn có thể làm được gì?” Hàn Nguyệt thành khẩn hỏi thiếu niên trước mắt, có khả năng hắn thật sự chính là cọng rơm duy nhất của y.

“Giấu vật nhọn này, chỉ cần ngươi làm như khuất phục, từ từ công tử sẽ buông cảnh giác, tuy rằng thời gian lâu một chút, nhưng mà đây là con đường duy nhất.” Thiếu niên thật bình tĩnh nói, cho thấy hắn đã nghĩ tường tận.

Hàn Nguyệt cau mày, lo lắng trong chốc lát, mới đối với Lãnh Thanh Thanh cười nói: “Cám ơn ngươi, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của ngươi, tuy rằng khó khăn nhưng mà ta nghĩ là ta có thể nhẫn nại. Đúng rồi, rốt cuộc là đại nhân vật nào đến đây có thể khiến cho Tà Ác Minh tự cao tự đại coi trọng như thế?”

Lãnh Thanh Thanh do dự trong chốc lát: “Đạo trưởng, ta không thể nói ra thân phận người đó, bất quá có thể nói cho ngươi biết lai lịch của người đó rất lớn, lớn đến ngươi không thể tưởng tượng, mà thậm chí nói ra ngươi cũng sẽ không tin tưởng.”

Nghe hắn nói như thế, Hàn Nguyệt cũng không hỏi khó, chỉ thản nhiên ‘A’ một tiếng, liền chuyển sang đề tài tương đối thoải mái.

Đang lúc hai người nói chuyện hợp ý, ngoài viện có người gọi Lãnh Thanh Thanh đi ra hầu hạ, nghe vậy, thiếu niên lập tức mặt đỏ hắc tuyến: “Phiền chết, cho rằng người người đều yêu thích vây quanh hắn sao? Tự đại ngông cuồng.” Tuy rằng không tình nguyện, nhưng chung quy cũng không dám cãi lại mệnh lệnh chủ tử, quanh co một hồi rồi đi ra ngoài.

Lãnh Thanh Thanh kỳ thật cũng thực che dấu tâm sự chân chính của mình, tốt xấu cũng ở bên cạnh ma vương lâu như vậy, trong ngoài không đồng nhất hoặc ít nhiều cũng học được một chút bản lĩnh. Hôm nay hắn thật sự là rất tức giận, hơn nữa còn bởi vì người nào đó muốn gặp hắn mà tâm tình xấu hơn, hắn trực tiếp đeo lên một tầng mặt nạ giả dối, kết quả vừa vào cửa liền trở nên nghiêm trang.

Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10:

“Ha hả, tiểu Thanh Thanh tâm tình dường như không tốt lắm a.” Long Ngạo trên gương mặt hoàn mỹ như điêu khắc, giơ lên một tia cười bốn cột.

Lãnh Thanh Thanh hung hăng nhìn hắn một cái, sau đó không tự nhiên tiến lên hành lễ.

“Như thế nào, nhìn thấy ân nhân bị chủ tử của người chinh thành như vậy trong lòng không thoải mái?” Lãnh Liệt là dạng người ra sao, lập tức liền nhìn thấu tâm tư đơn giản Lãnh Thanh Thanh.

Hôm nay có lẽ là ngày kết thúc của Lãnh Thanh Thanh, luôn luôn biết quan sát sắc mặt, bỗng nhiên lại quên ‘giận mà không dám nói’ năm chữ viết như thế nào, không biết sống chết hướng nòng súng về phía Lãnh Liệt.

“Công tử vì sao lại đối với trưởng lão như vậy? Y thiện lương thuần khiết như vậy, người tại sao có thể dùng loại thủ đoạn này tra tấn y? Công tử chẳng lẽ là người có tâm sát đá sao?” Lãnh Thanh Thanh lòng đầy căm phẫn, mở miệng chất vấn.

Lãnh Liệt sắc mặt trầm xuống, Long Ngạo ý định một bên xem kịch vui: “Ai, xem ra hiền đệ thật đúng là tâm nhân hậu a, ngay cả một tiểu người hầu cũng dám đối chủ tử hô to gọi nhỏ như vậy, Tà Ác Minh quan niệm tôn ti, thật đúng là lãnh đạm mà.”

Lãnh Thanh Thanh cả kinh, thầm nghĩ: xong rồi, xong rồi, mình tại sao lại xúc động như vậy, lần này thảm. Trộm nhìn sắc mặt Lãnh Liệt từ trắng biến xanh, trời ạ, chính mình phong nhã hào hoa, sẽ không vì nhất thời xúc động mà mất mạng đi? Nghĩ như vậy, ánh mắt oán giận hướng về phía Long Ngạo, hắn cùng người này đời trước nhất định là có cừu oán, mỗi lần gặp hắn đều không có chuyện gì tốt.

“Thanh Thanh, bốn toạ mấy ngày nay quả thật là sủng người a.” Lãnh Liệt ngữ khí trước nay chưa từng ôn nhu, nhưng khi trong lời nói xuất hiện ôn nhu lại là dấu hiệu cho thấy hắn sắp giận điên lên.

“Công tử đối...đối tiểu nhân luôn luôn tốt lắm, là tiểu...tiểu nhân hôm nay bị ma ám, dám nói lời đại nghịch bất đạo đối với công tử, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần.” Lãnh Thanh Thanh cẩn thận nhìn sắc mặt Lãnh Liệt, đoán mình có mất mạng hay không.

“Vạn lần chết a, vậy không cần, một lần chết cũng đủ rồi, đi thôi.” Lãnh Liệt vẫn đạm phong kinh nói.

Chân Lãnh Thanh Thanh mềm nhũn, mình tuổi trẻ tính mạng quý báu a, tái kiến: “Vậy Thanh Thanh bái biệt công tử, chết một lần có thể được công tử tha thứ, Thanh Thanh chết cũng có ý nghĩa. Công tử bảo trọng.”

Lãnh Liệt thở dài một tiếng: “Ai, tốt xấu người cũng hầu hạ ta nhiều năm như vậy, nhìn người lúc sắp chết còn không quên bốn toạ, tội chết liền miễn đi, vừa lúc y sư bên kia thiếu vật thí nghiệm, người vào trong đó làm một tháng rồi về.” Nói đến đây, hắn đột nhiên hỏi Tuyết Nguyệt: “Đúng rồi, y sư gần đây có nghiên cứu cái gì mới không?”

“Hồi bẩm chủ nhân, y sư thời gian một tháng làm cho hai con mèo khác nhau có khuynh hướng ngược đãi cùng bị ngược đãi, cùng thời gian như vậy tìm một con chó tấy nảo để nó yêu một con chuột, sau đó trong ba tháng làm một lão hổ nhìn thấy con thỏ thì bị dọa phát run. Thuận tiện nói một chút, thí nghiệm này có một cái không thành công, thí nghiệm thất bại kết quả dẫn đến lão hổ ăn cỏ còn con thỏ thì ăn thịt.” Tuyết Nguyệt không một tia biểu tình báo cáo.

Lãnh Liệt vừa lòng gật đầu: “Không tồi, không tồi, Thanh Thanh a, bốn toạ đem người đưa đến tay y sư vĩ đại như vậy, là phúc người tu luyện mấy đời a, người nhất định phải biết cảm ơn ta nha.” Thấy tiểu tuýt sắc mặt tái nhợt, hắn cố tình kinh ngạc hỏi: “A, người làm sao vậy? Tuy thật may mắn, nhưng cũng không cần cao hứng thành bộ dáng này đi?”

“Ô ô ô, công tử, nghĩ tình ta hầu hạ công tử nhiều năm như vậy, ngươi hãy để ta chết thống khoái đi.” Lãnh Thanh Thanh chỉ kém không khóc thành lệ hoa đái vũ để diễn tả sợ hãi của mình.

“Thanh Thanh, ngươi như vậy thật đáng yêu.” Long Ngạo tán thưởng nói, bất quá là thật tình hay giả ý không nói đã biết.

“Ngô! Như vậy đi, ngươi đã không thích chỗ y sư, vậy đi theo đại ca đi, hẩn từ xa đến hẩn là cần người hầu.” Lãnh Liệt thật ‘hảo tâm’ cho tiểu tuý từng một ‘minh lộ’.

“Công tử, tiểu nhân có năng lực gì, hơn nữa các tỷ tỷ ôn nhu xinh đẹp, lại có khả năng đều nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này. Huống chi sinh hoạt hằng ngày của công tử đều do tiểu nhân chăm sóc, đột nhiên thay đổi người khác sợ sẽ không quen.” Lãnh Thanh Thanh bộ dáng nịnh nọt tươi cười, lòng tràn đầy hy vọng Lãnh Liệt có thể hồi tâm chuyển ý.

“Tuyệt Nguyệt, đem phạm nô đưa đến chỗ y sư đi.” Lãnh Liệt không nói nhảm nhiều, vô tình ra lệnh.

“Công tử nói rất đúng, đại nhân đường xa đến, nên thân thể cần có người hầu, tiểu nhân liền đi thu thập.”

Nhìn Lãnh Thanh Thanh như con thỏ chạy mất dạng không thấy bóng dáng, Lãnh Liệt mới thu lại ý cười bên môi, trịnh trọng nói với Long Ngạo: “Ta chỉ là để hẩn hầu hạ ngươi, cũng không bao gồm giải quyết dục vọng của ngươi.” Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11:

Long Ngạo tương đối đáng tiếc buông tay: “Hiền đệ thật đúng là keo kiệt, người như vậy cũng không chịu tặng cho ta.”

“Hẩn không giống như vậy, hẩn từ thật lâu trước kia đã đi theo ta, theo ta chịu khổ, làm ta vui vẻ, ta xem hẩn như là đệ đệ. Ta biết ngươi ngồi trên thiên hạ, đối với sắc đẹp bất quá chỉ là tò mò, hẩn không thích hợp đối đãi như vậy.” Khó có được Lãnh Liệt dùng ngữ khí tràn ngập tình cảm nói ra lời nói như vậy.

“Quên đi, ta đúng là nghĩ cũng không dám nghĩ ngươi thật tâm đối với người bình thường như vậy.” Long Ngạo chẳng hề để ý nói. Đề tài dừng ở đây.

Hàn Nguyệt trước kia rất thích đêm yên tĩnh, nhưng mà lúc này, y hy vọng thái dương sẽ vĩnh viễn không bao giờ hạ xuống, nghĩ cũng biết, nguyện vọng này của y căn bản không có khả năng thực hiện.

Vừa nhìn thấy Lãnh Liệt đi tới, Hàn Nguyệt không khỏi rung mình một cái làm cho Lãnh Liệt khó hiểu: “Đồ đệ tiện, ngươi run rẩy cái gì? Không biết hoan nghênh chủ nhân như thế nào sao?”

Hàn Nguyệt mắt rũ xuống, hít một hơi thật sâu, thật sâu, tự nói với mình từ nay về sau sẽ diễn vai diễn này. Đào tẩu là niềm tin để y duy trì, trước đây căn bản không có khả năng y sẽ hy sinh như vậy.

Lại hít sâu một hơi, y nâng mắt lên, đột nhiên trưng ra một nụ cười quyến rũ: “Chủ nhân làm sao vậy? Ngươi tại sao lại sinh khí? Ta nghĩ ngươi sẽ thích loại biểu hiện này của ta, để chính nghĩa khuất phục tà ác không phải là nguyện vọng lớn nhất của ngươi sao?” Hàn Nguyệt nửa châm chọc nói, ngay lập tức khuất phục triệt để hẩn là sự tình y không làm được, điểm này y cùng Lãnh Liệt rất rõ ràng. Y sẽ không để Lãnh Liệt hoài nghi hành động của y.

Lãnh Liệt khoé miệng lộ ra tia cười cợt: “Để Minh chủ chính nghĩa cao quý hoàn toàn khuất phục quả nhiên không phải chuyện dễ dàng, cho dù thân thể đã phản bội mình, trên miệng cũng muốn giáp thương đái côn một phen.” Hẩn đi lên nắm cầm Hàn Nguyệt: “Phải không, tiện nô của ta?”

Từ lời hẩn nói, Hàn Nguyệt biết mình diễn không có lộ ra sơ hở, y thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng biết tiếp theo phải đối mặt với lẳng nhục không chịu nổi, trong lòng không khỏi dâng lên một tia sợ hãi.

“Không muốn lặp lại ác mộng tối hôm qua sao? Vậy phải xem biểu hiện của người.” Lãnh Liệt xấu xa nói xong, ung dung ngồi vào ghế cạnh giường: “Đem y phục cởi ra, phải trần như nhộng, hiểu rõ không?”

Cưỡng chế xúc động muốn chửi ầm lên, Hàn Nguyệt ngón tay mảnh khảnh thon dài chậm rãi hướng thắt lưng tơ tằm màu bạc.

Thật hưởng thụ cảm giác khi nhìn Hàn Nguyệt liều mạng nhện xuống nhục nhã chậm rãi cởi y phục ra, khoe miệng hằn dần dần hiện ra nụ cười chiến thắng, đây là đệ nhất thiên hạ kiếm khách, hắn cuối cùng hoàn toàn chiếm hữu.

“Có thể nói cho ta biết tại sao người lại hận người trong chính đạo hay không?” Hàn Nguyệt tính toán trò chuyện để giảm bớt cảm giác xấu hổ.

Lãnh Liệt cười giảo hoạt: “Bởi vì ta trời sinh là hoá thân của ác ma.”

“Nhưng mà Thanh Thanh nói người kỳ thật không phải người xấu.”

“Tên tiểu ngu ngốc tự cho mình là đúng kia nói mà người cũng tin.” Lãnh Liệt chọn mi, vẻ mặt không dám tin.

“Con người sinh ra tính bản thiện, người nhất định từng trải qua chuyện kinh khủng mới biến thành như vậy.” Hàn Nguyệt kiên trì, không xem nhẹ đau đớn chợt loé qua trong mắt đối phương.

“Ta là ngoại lệ, có thể đại diện cho người bản tính tà ác, được rồi chứ?” Lãnh Liệt cảm thấy không kiên nhẫn, bình tĩnh trước sau như một biến mất, nắm lấy Hàn Nguyệt trần trụi ném lên giường, lấy ra phân thân liên hung hăng tiến vào tiểu huyệt còn khô khốc của Hàn Nguyệt.

“A...Ta, ta chạm vào chỗ đau của người sao?” Hàn Nguyệt đau kêu ra tiếng, lại vẫn không ngừng truy vấn.

“Muốn biết như vậy sao? Hảo a, bổn toạ sẽ nói cho người biết. Mười bảy năm trước, cũng chính là cái gọi là người trong chính đạo các người, bởi vì thêm nhỏ dãi sắc đẹp của mẹ ta, mà đem toàn bộ một trăm lẻ một nhân khẩu cả nhà ta diệt khẩu, bức tử mẹ ta. Nếu không phải đại ca cứu ta, cũng sẽ không có Tà Ác Minh giáo chủ ngày hôm nay. Thật đáng tiếc mà, nếu lúc trước những chính nhân quân tử kia sớm loại bỏ tai hoạ là ta đây, thì hôm nay Minh chủ cao quý cũng không cần uyển chuyển hầu hạ dưới thân ta.” Lãnh Liệt châm chọc nói, phân thân lửa nóng mỗi lần đều đi vào chỗ sâu nhất của Hàn Nguyệt.

Thì ra là thế, Hàn Nguyệt ánh mắt hiện lên một tia thương hại, kỳ thật chính là hải tử đáng thương, là hận thù đã thay đổi cuộc đời của hắn. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12:

“Người đang suy nghĩ cái gì? Nói cho người biết ta không cần người khác đồng tình, nhất là người, một nô lệ.” Lãnh Liệt kêu gào, hai tay hung hăng nhéo thù du mẫn cảm đồ tươi.

“Ngô....đau quá, ta, ta chỉ nghĩ hoá ra ta là kẻ nhận mệnh đại diện đám chính đạo bại hoại kia, thật sự là không cam lòng a.” Hàn Nguyệt đau đến trên trán đổ mồ hôi hột, thở dốc nói cho hết lời.

Lãnh Liệt dừng lại, kinh ngạc nhìn y, đột nhiên không có ‘tính trí’, choàng ngoại bào cũng không quay đầu lại rời đi.

Tại sao? Vì cái gì? Hắn trời sinh là ma quỷ, tất cả mọi người đều cho là như thế không phải sao? Vì sao Hàn Nguyệt lại dùng ánh mắt tên là ‘quan ái’ nhìn hắn, bởi vì hắn nói chuyện trước đây sao?

Ngày hôm sau, lúc Lãnh Liệt đang nghe cấp dưới báo cáo, tiểu nha hoàn canh giữ trong phòng Hàn Nguyệt đột nhiên kích động chạy vào: “Công tử, không tốt, không tốt, nô lệ kia hình như sắp chết.”

Lãnh Liệt trong lòng cả kinh, vội vàng chạy vào phòng Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt trên giường đầu đầy mồ hôi, liều mạng thở hổn hển.

“Mau gọi y sư lại đây.” Lãnh Liệt thu hồi bối rối trong lòng, bình tĩnh hạ lệnh. Đi đến giường, đem người đang cố gắng chống đỡ ôm vào trong ngực.

Hàn Nguyệt thần trí đã không còn thanh tĩnh muốn né tránh, y là thiên hạ đệ nhất kiếm, là quán chủ Thanh Phong quán, bộ dáng yếu đuối không thể để bất luận kẻ nào nhìn thấy: “Đừng nhìn ta, không nên nhìn bộ dáng của ta bây giờ, mau, mang ta đến sau núi....” Y theo bản năng thì trào.

Lãnh Liệt đem y ôm càng chặt: “Không việc gì, hảo hảo ngủ một giấc đi, sẽ không có ai nhìn ngươi.” Chưa từng nghĩ qua, trong cuộc đời hẳn lại dùng ôn nhu an ủi trên người địch nhân.

Y sư vội vàng chạy đến, khai dược cho Hàn Nguyệt, nói là bệnh cũ tái phát, nếu đến tối bệnh tình không tăng thì sẽ không có gì trở ngại.

Lãnh Liệt canh giữ bên giường, hẳn cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy. Nhưng mà hẳn không quản được chính mình, nhìn thấy Hàn Nguyệt thở hổn hển đồng thời gặp ác mộng, làm hẳn nhớ tới chính mình cũng từng như vậy. Tự nhiên sinh ra cảm giác thương tiếc, ôm chặt thiên hạ bất an, nam nhân gần bốn mươi tuổi ở trong lòng hẳn giống như một thiếu niên yếu ớt.

Mười ngày sau

Dương quang ngoài cửa sổ thực nhu hoà, Hàn Nguyệt ngồi ở trên giường, kinh ngạc nhìn cảnh sắc trong viện. Hôm nay, hẳn sẽ được Thanh Thanh giúp đỡ trốn đi, nhớ tới cái ôm ấm áp đêm đó, trong lòng dâng lên nỗi tiếc. Nhưng mà y biết, cái ôm ấm áp kia không thuộc về mình, cũng sẽ không ấm áp vĩnh viễn, nhất thời quyến luyến chỉ có thể đổi lấy hối hận cùng lãng nhịch cả đời.

Nửa tháng sau

Đứng ở dưới chân núi Trường Bạch, Hàn Nguyệt nhìn lại hướng Giang Nam, đó là nơi y đã gặp và cùng Lãnh Liệt ở chung, chôn dấu giọt nước mắt cuối cùng, y dứt khoát bước đi trên đường mòn xuyên qua rừng núi hoang vu, để một phần tương tư vĩnh viễn ngủ yên dưới đáy lòng, từ biệt tất cả.

Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Trên núi lạnh lẽo, không biết tháng không biết năm, thôn dân ở chân núi truyền miệng có một thần tiên công tử trong căn nhà nhỏ trên núi Trường Bạch.

Ngơ ngác nhìn bông tuyết tùy ý phát phối ngoài cửa sổ, Hàn Nguyệt tâm tư không thể khống chế lại bay đến Giang Nam. Ở đó, phải là một mảnh oanh thanh yên ngữ đi, y từng ở nơi đó gặp được người kia, hẳn chắc là đã quên y đi.

Hàn Nguyệt không cách nào quên được Lãnh Liệt, có lẽ vì trong cuộc đời y trải qua bất luận là lãng nhịch hay ôn nhu đều là Lãnh Liệt cho y, cho nên, đối với hẳn hận cùng yêu đều cũng rất mãnh liệt.

Yêu? Không tồi. Hàn Nguyệt từng kháng cự qua rằng y yêu Lãnh Liệt, y nhiều lần bức chính mình nhớ đến những tra tấn sống không bằng chết, nhưng hồi tưởng điều này đồng thời y cũng nhớ đến Lãnh Liệt đêm hôm đó ôn nhu và còn có cái ôm ấm áp kia. Cuối cùng Hàn Nguyệt gần như tuyệt vọng thừa nhận: Y hận Lãnh Liệt nhưng cũng yêu hẳn.

Cười khổ một tiếng, nếu Lãnh Liệt biết nhất định sẽ nói y thấp hèn đi, sẽ không bố thí cho y dù chỉ một chút nhu tình. Muốn hẳn yêu thượng y, đừng nói Lãnh Liệt mà ngay cả y cũng cảm giác mình thấp hèn.

Trong thời gian dài như vậy, y ngẫu nhiên tưởng tượng nếu y không bỏ trốn thì sẽ như thế nào? Mỗi một lần y tùy ý tưởng tượng thấy mình bị Lãnh Liệt làm thương tích đầy mình thì đau lòng muốn chết. Y không dám tưởng tượng cuối cùng bọn họ sẽ ấm áp cùng một chỗ, nếu không y sẽ hối hận suốt quãng đời còn lại, y chính là hiểu rõ nguyên nhân nên y lại càng không dám tưởng.

Một thôn dân gõ cửa nhà y, sau khi tiến vào thôn dân vui mừng đưa cho y một túi đậu, một túi táo đỏ, một túi lương khô. Hẳn biết Hàn Nguyệt không thích máu, nhất là động vật.

“Lưu đại ca, mấy thứ này vẫn là lưu trữ để bán lấy tiền nộp thuế đi, ta không cần.” Hàn Nguyệt mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt, qua nhiều năm như vậy, y dần dần quen biết một hộ nông dân khốn khổ.

“Năm nay thuế đất giảm rất nhiều, bởi vì Hoàng thượng muốn nghênh thú Hoàng hậu, đại xá thiên hạ, còn giảm thuế đất khắp nơi.” Lưu Hoành vui vẻ nhếch đuôi lông mày nói: “Chắc, chắc, nói tới Hoàng hậu cũng thật phúc khí, nghe nói về sau hàng năm đều sẽ giảm bớt gánh nặng dân chúng, bởi vì Hoàng hậu tương lai không quen nhìn đây đó sưu thuế nặng, Hoàng thượng không phải sợ Hoàng hậu tận trời sao? Chỉ tiếc là một nam nhân.” Lưu Hoành vẻ mặt tiếc hận nói, nhìn thấy ánh mắt kinh dị của Hàn Nguyệt, hẳn lại nhếch miệng cười: “Này, dân chúng đâu thèm quan tâm, chỉ cần thiên hạ thái bình, ai quản hử là nam hay nữ, Hoàng đế thích là tốt rồi, ta nói đúng không công tử?”

Hàn Nguyệt mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, sau đó lơ đãng hỏi một câu: “Lưu đại ca có biết tục danh của Hoàng hậu không? Tại hạ có chút tò mò.”

“Nghe nói kêu là Lân Thanh Thanh, hình như Hoàng thượng nói tên này quá mức không cát, nhưng Hoàng hậu nhất quyết không thay đổi nói là tên chủ tử đặt cho, công tử người nghĩ có kỳ quái không, Hoàng hậu nguyên lai là một tùy tùng, chủ nhân hẳn là nghĩa đệ của Hoàng thượng, trên giang hồ gọi là ‘Tà cái gì Minh.’” Hẳn áy náy cười: “Này đó trên giang hồ ta cũng không rõ, bất quá chỉ có như vậy Hoàng hậu mới có thể cùng đám người hạ đẳng chúng ta nói chuyện, chờ những hào môn thiên kim thì miễn đi.” Lưu Hoành vẫn là đối với việc Hoàng hậu cùng bọn họ nói chuyện cảm thấy hứng thú, hoàn toàn không chú ý tới Hàn Nguyệt đang ngáy ra như phồng.

Lưu Hoành cất bước, Hàn Nguyệt ánh mắt hướng về phía kinh thành, thiếu niên giúp mình đào tẩu lúc trước, rất nhanh sẽ trở thành một chủ khác của quốc gia này. Nhớ tới thiếu niên khờ dại lộ ra khuôn mặt kiên nghị lúc trước, y tin tưởng hẳn nhất định có thể đảm nhiệm vai trò mới này. Mà chủ nhân của hẳn là nghĩa đệ Hoàng thượng, so với giáo chủ Tà Ác Minh thân phận còn hiển hách hơn a, không biết là vị tiểu thư công hầu quý tộc nào có thể xứng với hẳn. Hàn Nguyệt không phải không có suy nghĩ ghen tuông, ý thức được hành vi của mình Hàn Nguyệt bắt đầu phiền não, y cười tự giễu, rồi nhà tranh đi vào Tuyết Tinh Nhai. Không để ý nguy hiểm thì triển khinh công thu tập linh dược sinh trưởng trên sườn núi. Chỉ có hao phí tinh thần làm việc mới khiến y quên hết tất cả, cho dù chỉ là tạm thời quên đi.

Trong tổng đường Tà Ác Minh, Lân Liệt hung tợn nhìn Lân Thanh Thanh vẻ mặt sợ hãi: “Đừng tưởng rằng người là Hoàng hậu tương lai ta sẽ sợ người, ta hỏi lại một lần nữa, đồ đệ tiện kia cuối cùng là chạy đến nơi nào?”

“Công tử tội gì không buông tay đi? Người cũng nói y chỉ là một đồ đệ tiện không phải sao? Có bao nhiêu thực nữ thanh danh cao quý chờ đợi lọt vào mắt xanh người, người tại sao cứ chấp nhất vì một cái đồ đệ tiện?” Lân Thanh Thanh to gan hỏi, đáng giận a, công tử khi nào mới hiểu rõ tâm ý chính mình. Mặc kệ, hẳn một ngày không rõ cũng đừng mong lấy được đáp án.

“Long Ngạo, người tốt nhất nhanh xuất hiện, nếu không, ta không cam đoan Hoàng hậu tương lai có thể còn sống trở về hay không?” Lân Liệt sinh khí rống to, ngón tay rung động kêu khản khản.

Một đạo thân ảnh vô cùng mau lẹ che chắn trước mặt Lân Thanh Thanh không biết sống chết: “Ha hử, hiền đệ tội gì sinh khí lớn như vậy, nóng giận tổn hại thân thể a, vi huynh không phải đã chiêu cáo thiên hạ sao? Nhất định sẽ tìm được.”

“Người từ ba năm trước chiêu cáo thiên hạ, đến nay ngay cả một lông gà cũng không tìm được, có ích cái rắm!” Nhắc tới chuyện này Lân Liệt nhin không được đại hoả.

Long Ngạo chột dạ cười cười: “Kiên nhẫn một chút đi hiền đệ, đường đường Giáo chủ Tà Ác Minh tại sao ngay cả một điểm nhân nại đều không có.”

“Người là thiên tử một đế quốc, tại sao ta nói để Thanh Thanh đủ hai mươi lăm tuổi gả người không chịu? Bất quá hết ba ngày mà thôi, hiện tại người như thế nào lại nghiêm trang chừng chặc khuyên nhủ ta.”

“Kia như thế nào giống nhau? Ta cùng Thanh Thanh là thật tâm yêu nhau, người bắt quá là tìm một nô lệ đi?” Long Ngạo hợp tình hợp lý nói.

Lãnh Liệt suy sụp ngã ngồi trên ghế, thật lâu sau mới buồn bã nói: “Nhưng vấn đề là ta yêu thương một cái nô lệ.”

“A!” Lãnh Thanh Thanh như mèo bị giẫm phải đuôi kêu một tiếng, dọa hai người nhảy dựng.

“Người thừa nhận? Công tử, người thừa nhận?” Lãnh Thanh Thanh run run chỉ Lãnh Liệt.

Lãnh Liệt vẻ mặt không hiểu ra sao: “Ta thừa nhận cái gì?”

Lãnh Thanh Thanh không đồng ý kêu to: “Người vừa rồi rõ ràng nói, người yêu đạo trưởng, người không thể đùa giỡn.”

Bên trong một hồi trầm mặt.

Lãnh Liệt mắt nhắm lại nhìn về phía Long Ngạo: “Người từng nói hần kỳ thật rất thông minh!”

“Ta....Ta từng nói qua.” Nhìn nhìn tiểu ngu ngốc kẻ bên.

“Người còn nói qua hần kỳ thật rất cẩn thận.” Lãnh Liệt giọng nói phát ra càng lạnh.

“Là...ta nói qua.” Nuốt nước miếng, hôm nay tám phần là muốn dọa người mà.

“Người càng nói qua, hần có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ trong lòng người khác.” Ánh mắt làm tốt chuẩn bị giết người.

“Có vấn đề gì sao?” Thân hình không đứng yên di động, bảo vệ nhân nhi phía sau hần.

“Nếu như vậy, hần lại nhìn không ra tình cảm của ta đối với đồ đệ tiện kia, lãng phí thời gian ba năm của ta.” Lãnh Liệt không khống chế được rống to, bỏ nhào lên cùng Long Ngạo đánh thành một đoàn.

“Công tử, người không muốn biết đạo trưởng ở nơi nào sao?” Một câu ngăn lại một hồi long tranh hổ đấu.

“Kỳ thật ta thật thông minh đi?” Trên đường hồi cung, Lãnh Thanh Thanh vẻ mặt tự đắc hỏi ái nhân.

“Đương nhiên!” Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, ái nhân sủng nịch trả lời, bọn thị vệ hoàn toàn vẻ mặt buồn nôn.

Vẫn là nhà tranh nho nhỏ, bông tuyết vẫn như cũ bay đầy trời, Hàn Nguyệt kinh ngạc nhìn người trước mặt, linh được trong tay rơi đầy đất, hần không biết đi nơi nào.

Lãnh Liệt một phen ôm lấy y: “Đồ đệ tiện, người sẽ vì hành động của mình trả giá đại giới.” Ngực khí hung tợn như cũ nhưng nụ hôn lại mềm nhẹ không thể mềm nhẹ hơn.

Một tháng sau, Minh chủ chính đạo mất tích ba năm tái xuất giang hồ cùng Giáo chủ Tà Ác Minh ký kết hiệp ước ‘Nước sông không phạm nước giếng’.

Lại một tháng sau, trong tổng đường Tà Ác Minh truyền đến âm thanh bất mãn chất vấn.

“Tại sao thủ hạ của người tự tiện đánh đệ tử phái Hành Sơn?” Hàn Nguyệt thở phì phì nói.

“Bởi vì bọn họ ăn cơm rảnh rồi đi gây sự.” Nguyên nhân chân chính là muốn ‘tiểu dương’ tự động đưa lên cửa.

“Loại sự việc nhỏ này ta sẽ cùng Lý sư thúc xử lý hà tất làm phiền đại Giáo chủ Tà Ác Minh, ngô, người làm gì? Ta cùng người...nói chuyện đứng đắn....Ngô...”

Lãnh Liệt nhún nhún vai, ôm lấy người đã muốn nhũn ra đi đến giường lớn, với hần mà nói đây mới là chuyện đứng đắn.

“Người điên rồi, bây giờ rõ ràng là ban ngày....ngô...” Âm thanh kháng nghị suy yếu dần dần biến mất.

Trong phòng ngủ hoa lệ, một mảnh xuân sắc tươi đẹp. Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-lanh-tam-han>